No. 142. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 26 November.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 10 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,10 is, en voor elken regel daarboven 10 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 19. November. Langzamerhand worden meer en meer bijzonderheden van de inneming van Freiburg bekend. Het huis van den burgemeester *Fournier* is geheel door het volk verwoest. Hem zelven vond men in den wijnkelder, waar hij als een boer verkleed, zich in een ledig wijnvat had verscholen. Hij ware gewis een offer van de volkswoede geworden, hadden niet eenige soldaten van Bern hem uit de handen der burgers gered en aan de provisioneele regering overgeleverd. Ook de kerkers werden door het volk bestormd en de gevangenen in vrijheid gesteld. Men spreekt ook van een Jesuit, die als een boer verkleed, met de wapens in de hand gedood zou zijn. Alle huizen der Jesuiten zijn vernield. Naar men verneemt zal de nieuwe regering een ontwerp van wet voorstellen, waarbij ieder voorstel tot terugroeping der Jesuiten, met levenslange verbanning wordt gestraft.

ENGELAND.

— Er heeft een ontzettende orkaan gewoed op den 11. Oct. jl. te Tabago, en heeft den geheelen volgenden dag voortgeduurd. De helft van den oogst is vernield; 500 huizen zijn omgeworpen, met inbegrip van de kerk en de kapellen der methodisten; 234 huizen zijn beschadigd, 4 schepen hebben schipbreuk geleden, 17 personen zijn gedood en een overgroot aantal gewond. De orkaan heeft ook gewoed te Trinidad, op de Bermudische eilanden en te St. Thomas.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 20. November. Heden heeft zich op de beurs het gerucht verspreid, dat er een groot ongeluk op den spoorweg van Orleans had plaats gehad. Uit gedane informatien bij het bestuur is gebleken, dat het ongeluk in het station van Orleans was gebeurd. De inspecteur, welke proef nam met eene machine, is met groote snelheid tegen een trein aangereden, welke van Parijs kwam, en door den schok zijn drie wagens vernield. Men weet nog niet met juistheid het getal slagtoffers. Men spreekt van 12 à 15 gekwetsten.

— Uit Saint-Ló schrijft men van den 16. Nov. het volgende:

«In ons arrondissement heeft de volgende misdaad plaats gehad. Een priester heeft een jong meisje, hetwelk hij te vergeefs trachte te verleiden, pogen te vermoorden. Deze priester heette *Brióne*, en woonde in de gemeente Montrabot. Hij gaf les aan de kinderen van den rijken landeigenaar *Delarue*, alwaar hij dan ook de dienstmeid, *Madeleine-Tripuet* genaamd, poogde te verleiden. Na haar meermalen bedreigd te hebben, verscheen hij met 2 geladen pistolen en loste een derzelve op *Madeleine*, die bewusteloos en bebloed op den grond stortte. Bij toeval heeft de kogel slechts eene wonde aan het hoofd toegebragt. *Brióne* is gearresteerd en heeft aan den procureur des konings te Saint-Ló zijne misdaad bekend; doch ontkend, dat hij het meisje heeft willen verleiden. (*Journal de Caen.*)

— REGTSGEDING VAN HORTENSE LA HOUSSE, TE DOUAI. Heeft het gruwelfeit van den Hertog *de Praslin*, niet alleen uithoofde van den hoogeren kring waarin het gepleegd was, maar uithoofde van het verschrikkelijke er van, door geheel Europa weergalmd; nog afschuwelijker, en vooral om de jeugdige jaren der pleegster, nog onbegrijpelijker is het feit, hetwelk thans de nog niet zestienjarige *Hortense la Housse* voor het hof van gezworenen te Douai te regt doet staan.

Dochter eens kleedermakers te Rijssel en hetgeen men noemen kan een mooi meisje, had men haar tot dusverre nog slechts eenige ligtzinnigheid te wijten gehad, toen het openbaar gerucht haar begon te beschuldigen van én vader én moeder door vergiftiging te hebben vermoord, en gelijken aanslag ook nog gedaan te hebben op het leven van eene jongere zuster, die alleen door haar gezond en sterk gestel behouden is gebleven.

Al dadelijk bij de eerste instructie kwam zij tot de volgende bekentenissen:

Reeds op eene vroegere reize had zij het middagmaal van hare ouders en van hare zuster vergiftigd gehad, zich onder voorwendsel van ongesteldheid onthoudende van mede te eten. Alstoen nog tijdig aangebragte hulp, had voor ditmaal de drie slagtoffers gered; maar terwijl de beide ouders [illegible] de gevolgen lijdende en onder geneeskundige behandeling waren, had zij de mislukte poging herhaald, door in voorgeschreven dranken vergif te mengen. Weldra was de vader een lijk en lag de moeder op het uiterst. Alstoen greep er voor het sterfbed van deze een tooneel plaats, hoedanig een romanschrijver naauwelijks zou hebben durven denken.

Het was nacht. Mejufvrouw *la Housse* lag op haar bed, bleek, den doodstrek reeds op het gelaat, de ademhaling reeds zeer belemmerd. Naast haar en wakende en haar verplegende, was de jeugdige *Hortense* gezeten. — De lijderesse riep om drinken. — Het meisje stond op, schonk van eenen drank in een kopje, maar stortte er tevens eenen witten poeder, die veel op fijne suiker geleek, in uit. Het gebroken oog der moeder volgde dien ganschen handel. Met de grootste bedaardheid bood de onzalige dochter haar het kopje en de moeder dronk het uit; maar wijl zij alreeds eenig vermoeden had opgevat en zij ook thans iets bitters proefde, greep zij *Hortense* bij den arm en riep uit: « ongelukkige! gij hebt ons allen vergiftigd." — De rampzalige moeder had alles begrepen, de omstandigheden van den dood haars echtgenoots, de bijzonderheid, dat *Hortense* alleen van alle ongesteldheid was vrijgebleven, de houding zelve van hare dochter, wier bedaardheid aan het sterfbed harer ouders overdreven was, alles had haar vermoeden in overtuiging veranderd. Bij het doen van het verwijt aan hare dochter, verwachtte zij misschien deze verplet, op hare knieën te zullen zien vallen; maar *Hortense* bleef zich volkomen meester, ofschoon zij de daad beleed en de gansche toedragt der zaak verhaalde. Na dit verhaal wierp zij zich in de armen harer moeder, zeggende berouw te gevoelen van haar om het leven gebragt te hebben. De schuldige wist niet beter of dit gesprek was zonder eenige getuigen, maar de Voorzienigheid had dit anders beschikt, eene buurvrouw hoorde alles door het houten beschot, zonder een enkel woord van het gesprek te missen; zij hoorde eindelijk ook nog hoe de ongelukige moeder, na haar kind vergiffenis geschonken en de goedertierenheid des hemels voor haar ingeroepen te hebben, den geest uitblies.

Na verloop van een paar maanden was alles ruchtbaar en *Hortense* werd te Rijssel gevangen gezet. Tot verbazing des magistraats behield zij, ook zelfs nu nog, hare koelbloedigheid; zonder omwegen beleed zij hare misdaden, maar overigens scheen zij er eenig vermaak in te scheppen, de navorschingen van het geregt in de war te helpen; zij waande alstoen dat de doodstraf haar verbeidde, maar ook zelfs dit denkbeeld scheen haar geen schrik aan te jagen; later vernam zij dat dit het geval niet was, en dat zij, als zijnde nog onder de 16 jaren geweest, toen zij de misdaden beging, voor tien of twintig jaren in een verbeterhuis opgesloten zou worden. — Welnu, zeide zij alstoen, sluit men mij voor tien jaren op, zoo zal ik 26 jaren oud zijn, wanneer ik de gevangenis verlaat, en dan zal ik kunnen trouwen; wordt ik voor twintig jaren opgesloten, zoo zal ik na mijn ontslag bij mijne zuster gaan wonen en hare kinderen verzorgen.

Op haar dringend aanhouden heeft hare zuster haar een bezoek in de gevangenis gebragt.

Zoo als wij gezegd hebben, is haar regtsgeding voor het hof van Douai aangevangen; wij stelden ons voor, er den uitslag van mede te deelen. (*A. C.*)

BELGIE.

BRUSSEL, den 23. November. Men meldt stellig, dat de schuldigen aan den moord, ten huize van den heer *Evenepoel*, op het plein St. Gery, welke in der tijd zoo veel ontsteltenis heeft gebaard, niet alleen ontdekt zijn, maar dat een hunner reeds zijn misdrijf heeft bekend. Men is deze ontdekking verschuldigd aan eenige losse gezegde van een gevangen man in het huis van arrest, tot welken de moordenaars zich vroeger hadden gewend, en waardoor de politie op den weg is gebragt, om hen te Brugge op te sporen. De moord van de drie vrouwen is door twee personen gepleegd, waarvan eene te voren in het huis was gekomen, om eene kleine schuld te betalen; en bij welken de tweede zich later heeft gevoegd, als wanneer de vrouwen eerst met een ijzeren baar, waarvan de tweede voorzien was, zijn nedergeslagen; — haar vervolgens de hals is afgesneden, en de misdadigers zich van het [illegible], dat zij vinden konden, hebben meester gemaakt.

— Te Charleroy had men voorleden Zondag een hanengevecht gehad. Een dezer vogels is sedert dit oogenblik woedend gebleven, en valt zelfs personen aan. Een zevenjarig kind onder zijn bereik gekomen zijnde, heeft de haan het aangevallen, en met een spoorslag een oog uitgekrabd, zoo dat de oogholte geheel ledig was.

MENGELINGEN.

Statuten der Democratische Vereeniging te Brussel.

1. Een genootschap, onder de benaming van *democratische vereeniging*, ten doel hebbende de verbinding en verbroedering aller volkeren, is te Brussel opgerigt, tusschen de onderteekenaren, die daarvan de grondleggers zijn, en al degenen die, — onverschillig tot welk land of welken stand zij behooren, of welk hun beroep zij, — zullen verlangen daarin te worden opgenomen volgens de hierna op te geven voorschriften.

2. Al de handelingen dezer associatie zijn openbaar en beperkt tot den werkkring, door de belgische constitutie daargesteld. Het genootschap handelt door middel van de drukpers en geregelde, periodieke of niet periodieke, bijeenkomsten, die openlijk worden aangekondigd. De maatregelen, welke geschikt zijn om het doel der associatie te helpen bereiken, worden door derzelver leden voorgesteld, in discussie gebragt en besloten. Het genootschap werkt door middel van manifesten, adressen, petitiën, en door deszelfs aansluiting tot gelijksoortige associatiën welke in Belgie of andere landen bestaan.

3. Het genootschap wordt bestuurd en geleid door een centraal-comité, samengesteld uit een president, twee vice-presidenten, een penningmeester, een secretaris en vier assessoren-vertolkers, die allen door de algemeene vergadering der leden van de associatie, met stemlijsten, bij meerderheid van stemmen benoemd worden, en een jaar lang die functien blijven uitoefenen. De algemeene vergadering zal nogtans de leden van het comité kunnen demitteren, vóór den afloop des jaars, en op een gemotiveerd voorstel van tien leden, en met eene meerderheid van twee derden der stemmen. De president zal niet tweemaal achtereenvolgend kunnen worden verkozen.

4. De president, of bij diens afwezigheid, een der vice-presidenten, naar rang van ouderdom, is belast met de uitvoering van alle de besluiten van het centraal-comité. De penningmeester is belast met de ontvangst der gelden en de bewaring van de fondsen der associatie; hij is mede belast met de betaling der uitgaven, op assignatie van den persoon, dien het centraal-comité tot het afgeven dier assignatien magtigt. De secretaris is belast met de verrigting van het schrijfwerk, tot het centraal-comité betrekking hebbende.

5. Al de leden van het centraal-comité oefenen hunne functien zonder belooning uit, met uitzondering alleen van den secretaris, wiens honorarium door het genootschap, in algemeene vergadering vereenigd, zal worden vastgesteld.

6. Het genootschap neemt een onbepaald getal leden aan, die in algemeene vergadering, bij de meerderheid van het twee derde gedeelte der tegenwoordige leden, zullen worden aangenomen; over de aanneming of niet aanneming wordt beslist door het opstaan of blijven zitten der aanwezige leden. Elke admissie moet met luider stemmen worden voorgesteld, en minstens door zes aanwezige leden worden ondersteund. Het centraal-comité, kan, bij de meerderheid van minstens vijf van deszelfs leden, de stemming over eene voorstelling van leden tot de eerstvolgende algemeene vergadering verdagen.

7. Ieder lid van het genootschap stort eene maandelijksche bijdrage, bij vooruitbetaling invorderbaar, ten be-

---

MODERNE HOLLANDERS.

SCHETSEN UIT DE PORTEFEUILLE VAN DOORN.

(Vervolg van onze vorige.)

ZEVENDE SCHETS.

BEVATTENDE EEN STUK OF WAT ANTIEKE SPREEKWOORDEN, MET AANMERKINGEN VAN NEEF PETRUS, OMDAT ZE NIET GEHEEL EN AL IN 'T VERGEETBOEK ZOUDEN RAKEN.

.... Er steekt noch leeringh in.
Cats.

«Hij is met Prins Willem over de Maas geweest." Ieder die geen vreemdeling is in onze geschiedenis, kent Willem den Eersten beroemden togt tegen Alva, over de Maas, en zal ons gereedelijk toestemmen, dat deze overtogt een meesterstuk was, welke den ouden Batavieren berinnerde. Vandaar dan, dat men dit spreekwoord bezigde van zoodanige mannen, welke in den raad of in 't veld zich niet ontzagen om het een of andere feit ten uitvoer te brengen, dat de groote hoop óf onmogelijk beschouwde óf niet durfde bestaan. Den modernen Nederlander beschouwende, is niemand zoo blind of hij zal zien dat dit spreekwoord (uitzonderingen, welke ten allen tijde bestaan, daargelaten), deszelfs beteekenis en toepassing verloren heeft. Wel kan men zeggen: «Hij was met den Prins op den kruistogt in de Middellandsche Zee," of: «Hij was bij de harddraverijen van Zandvoort;" «bij de roei- of zeilpartij der Yacht-Club;" doch dit is net zoo onvergelijkbaar als de Moskee St. Sophia met den kerktoren van Biervliet. (1)

Onder het stellen dezer schetsen, heeft men mij de aanmerking gemaakt, dat Neef Petrus wat al te stekelig, al te doornig was; doch men leert door vergelijkingen, en van vergelijken is Neef een groot liefhebber, want dan vallen de verschilpunten dadelijk in 't oog. Vergelijk b. v. de Ruiters Admiraalschip met zeker fregat, of liever de toenmalige vloot met de tegenwoordige verzameling van scheepkens, en zie of de verschilpunten niet zullen uitkomen. Zouden onze tegenwoordige ministers wel in staat zijn binnen drie weken een 60tal schepen in zee te brengen? ..... Jan de Wit kon het toch. En als men ziet dat er in onze dagen veel meer geld aanwezig is dan toen, verwonderen wij ons; doch deze verwondering houdt op, wanneer wij zien, hoe prinsen hun goud en zilverwerk verpandden, de edelen soldaten worfden en de landman zijnen sikkel en zijn ploegijzer tot zwaarden smeedde en te wapen snelde: — Het tegenwoordige geslacht is niet met den Prins over de Maas geweest.

—

«'k Wou je op de Mokerhei zat." *Zie*, ware dit spreekwoord niet zoo oud, dit zou men nog kunnen gebruiken. De dooden van 13. April 1574 sluimeren zacht, maar liggen zoo magteloos, bedolven onder de plaggen der heide; de schapen scheren de kruiden van hunne graven; de herders slaan er hunne schaapskooijen en cabanen op; de boosheid zoekt er eene schuilplaats om den roof te deelen, doch dat alles deert die dooden niet. O, waren ze op de Mokerheide, die opposanten in de dagbladen; die dolle Kampers, die gevloekte Hydra's (veelhoofdige monsters.) die ellendige Burgers, die duivelsche Asmodée's, die fenijnige Wespen, die Kinckschen, die Vlieten, welke weigeren de vlotten, in hunne heldere wateren geworpen, te vervoeren; waren en was dat alles bedolven onder het zand der Mokerheide; ook die eeuwige tegensprekers, welke een Dam voor zich hebben, onwrikbaar voor de bruisschende golven! Dan zouden de behouders juichen en de aristocraten zegevieren; dan, en dan eerst, zoude Nederland weldra gelijk zijn aan de Mokerheide: stil en zwijgend! (2)

(1) Een meesterstuk van moderne bouworde; het arme kerkje komt naauwelijks even van onder het domgevaarte.

(2) Hoe zoo ernstig Neef? Men kan immers het spreekwoord ook op het behoud toepassen?
DOORN.

..age van vijftig centimes (*nog geen* 25 *cents*) tot bestrijding er kosten voor de associatie. De niet betaling van het edrag der contributie over twee maanden verschuldigd, eeft van regtswege de intrekking van het lidmaatschap ten evolge; doch het centraal-comité vermag, bij de meererheid van minstens vijf van deszelfs leden, het aldus vereurde lidmaatschap weder herstellen, ten gunste van den zoodanige, die bij het storten zijner achterstallige contributie, geldige redenen kan aanvoeren ter verontschuldiging zijner wanbetaling.

8. Behalve het geval van wanbetaling, kan alleen de algemeene vergadering bij de meerderheid van het twee derde gedeelte der stemmen, en door geheime stemming, de uitsluiting van een aangenomen lid uitspreken, na alvorens zijne verdediging te hebben aangehoord.

9. Elke bijeenroeping der algemeene vergadering zal inhouden het onderwerp der bijeenroeping. Nogtans zal de vergadering, bij meerderheid van stemmen, de aangekondigde orde van den dag kunnen veranderen.

10. Dit reglement zal, op een voorstel door tien leden onderteekend, door de algemeene vergadering, bij de meerderheid van twee derden der stemmen, kunnen worden gewijzigd.

BRUSSEL, den 1. November 1847.

—

De directeur van *de Burger*, de heer A. VAN BEVERVOORDE, woonde die eerste vergadering bij. Hij zag hoe eenvoudige werklieden, mannen des volks, niet schroomden voorwaarts te treden, om, ten aanzien van zoovele advocaten en andere welbespraakte medeburgers, vrijmoedig en met klem hunne meening, ook al was zij in strijd met die dezer laatsten, te kennen te geven. Hij hoorde hen, in ongekunstelde doch gezonde taal, hunne begrippen uiten omtrent de staatkundige instellingen waaronder zij leven, je, deelnemen aan eene discussie die over de teederste punten liep. Onwillekeurig kwam hij er toe, het verschil te betreuren dat, ten opzigte van het politieke leven, zoo klaarblijkelijk bestaat tusschen den hollandschen werkman en den franschen, den engelschen, — den belgischen vooral. Waar is het, dat onze instellingen grootendeels de schuld moeten dragen van dien betreurlijk achterlijken staat, waarin zich onze volks-ontwikkeling bevindt. Waar is het, ja, tot een zeker punt, dat de staatkundige instellingen het volk maken wat het is. Maar deze stelling mag niet als axioma gelden, want om haar omver te stooten, is het voldoende te zeggen, dat, waar de instellingen het volk niet maken wat het behoort te zijn, — gelijk bij ons het geval is, — het volk de instellingen moet maken zoo als zij behooren te zijn, om de volks-ontwikkeling mogelijk te doen worden. En dat het volk die instellingen aldus maken *kan*, — dat hebben onze belgische naburen vóór lang bewezen.

Of gelooft gij misschien, gij, onze hollandsche medeburgers, gij, onze hollandsche werklieden en mannen des volks, gelooft gij misschien dat die instellingen, waaraan uwe gelijken in Belgie enz., hunne ontegenzeggelijke superioriteit in het politieke leven boven u te danken hebben, dat die instellingen dan, zich zelven gemaakt hebben tot wat zij zijn?...

O! hoe lang nog zult gij dus, ook in dit opzigt, onderdoen voor uwe voormalige zuidelijke broeders?...

—

Wij hebben twee brieven ontvangen, met verzoek dezelve in ons blad optenemen:

1°.

Aan Heeren Burgemeester en Wethouders der stad 's Gravenhage.

Mijne Heeren:

Het heeft UEd. behaagd te bevelen dat het St. Nicolaasfeest zal gevierd worden op Zaturdag den 4. in stede van Zondag den 5. December.

Welke ook de redenen mogen zijn voor dit besluit, ik zal dezelve, behoudens alle respect, in 't geheel niet eerbiedigen; want ik neem de vrijheid dezelve te houden voor even despotiek als nutteloos.

Is het St. Nicolaas-feest een van die officieele feesten, waarvoor de overheden eenige onkosten maken, — altijd ten koste van de ingezetenen?

Neen, immers? St. Nicolaas is eenvoudig een familiefeest, 't welk aan de stedelijke regering geen duit kost, en ten aanzien van 't geen daar *buiten* geschied, nergens anders op neêrkomt, dan eene buitengewone tentoonspreiding in de winkels en magazijnen, en wat meer volk in de straten, — als 't mooi weêr is.

Met welk regt derhalve, mijne heeren! beveelt gij de inwoners dezer stad, om op Zaturdag en niet op Zondag, speelgoed en suikergoed voor hunne kinderen te koopen? Met welk regt wilt gij de wandelaars bevelen des Zaturdags in stede van des Zondags, bij de banketbakkers taartjes te gaan eten en *punch à la romaine* te gaan drinken? Met welk regt, eindelijk, tracht gij het volk te beletten des Zaturdags te gaan wandelen en niet des Zondags?.... Het is despotismus, klaar en duidelijk. Maar, zoo als ik de eer had u te zeggen, — het zal een nutteloos despotismus wezen. Eene ordonnantie van een gemeente-bestuur kan zoo maar in eens de gewoonten van de ingezetenen niet veranderen, — vooral niet als het gewoonten en gebruiken zijn die van hunne kindsheid af hebben bestaan, en gegrond zijn op overleveringen van vele eeuwen herwaarts.

Er zullen misschien eenige onderdanige tobbers gevonden worden, die zich naar uwe bevelen schikken, en hoe flaauw dan ook, — want alles wat gedwongen geschied gaat toch nooit van harte, — *uwen* als ter sluik ingevoerden St. Nicolaas-avond zullen vieren; maar, wees er zeker van, voor de groote massa van 't publiek zal de wezenlijke St. Nicolaas-avond op den 5. blijven, — niettegenstaande alle uwe ordonnantien.

Is het misschien aan uwe zijde een *quasi* bewijs van eerbied voor den dag des Heeren?

Maar ook dan, zult gij mij toestaan, dat uwe ordonnantie, minstens nutteloos is; want het is u niet onbekend dat des Zondags avonds de meeste winkels en magazijnen, tot het gebied van St. Nicolaas behoorende, gewoonlijk geopend zijn, en *altijd* zal men op Zondag avond eene alles behalve stille menigte op straat vinden. Wat maakt het dus uit of er een weinig meer lichten, een weinig meer uitstallingen in de winkels, een weinig meer volk op straat is?

En laat gij gedurende de *kermis* onderanderen niet toe dat de vreemde spelen en tenten op den Zondag, vertooningen geven?

Vergun mij, mijne heeren, te herhalen, dat uwe ordonnantie even bespottelijk als overbodig is.

Ik heb de eer UEd. te groeten.

EEN VADER VAN EEN HUISGEZIN.

P. S. Ik hoop hartelijk dat er op Zaturdag avond den 4. December een slag-regen zal vallen, en dat het dan geheelen volgenden Zondag hemelsch mooi weer mag wezen.

—

2°.

Asmodée, goed, klein, krom duiveltje, wilt *gij* de heeren van de regering niet aanraden om die barbaarsche en onmenschelijke order intetrekken, waarbij bepaald wordt dat St. Nicolaas zal gevierd worden op den 4. in plaats van den 5. December. Gij zult mij een wezenlijk groot genoegen doen en ook alle mijne kleine kameraden, want zie hier Asmodée! wat wij vreezen: Op den 4. zal men ons onze gewone smeekgebeden aan den goeden patroon en kindervriend doen opzeggen, en onze schoenen laten zetten, *daar* waar hij gewoon is zijne geschenken, zijn suikergoed enz. er in te laten glijden. — Welnu, hij, die sedert zooveel eeuwen, gewoon is zijne wandeling te maken in den nacht van den 5. op den 6. December zal toch zeker geen dag vroeger komen, omdat mijnheer de burgemeester het zoo hebben wil.

Wij zullen dus niets in onze schoenen vinden, omdat onze ouders misschien niet zullen gedogen dat wij die voor de tweede keer gaan neêrzetten. Zij zullen zeggen: als gij niets gekregen hebt, dan is het omdat gij niet braaf opgepast hebt, — en daarmede zal het uit wezen.. Gij ziet dus welk een onheil ons boven 't hoofd hangt. En toch is mijnheer de burgemeester ook een kleine jongen geweest, even als wij, — en hij heeft ook « St. Nicolaas goed heilig man" gezongen, even als wij, — en hij heeft ook zijne schoenen gezet, even als wij, — en misschien heeft hij, even als sommigen onder ons, wel eens eene roê gevonden, in plaats van die lekkere suikerbroods-mannetjes, die reeds zes weken te voren ons geluk uitmaken... Hij houdt dus niet van kinderen, die leelijke burgemeester... Welnu... dat St. Nicolaas hem hale!

Asmodée, ik beveel u onze belangen.

EEN ZOETE KLEINE JONGEN.

—

Asmodée gevoegelijk niet wel kunnende treden in een geschil, tusschen een' Heiligen, — en vooral zulk een' Heiligen als St. Nicolaas, — en een burgemeester van de koninklijke residentie, moet zich bepalen bij de mededeeling van deze twee brieven, niettegenstaande al den lust dien hij gevoelt om er van zijnen kant ook nog iets bijtevoegen.

(*Asmodée.*)

Het Wassenbeeldenspel.

(*Vervolg van No* 131.)

DE UITLEGGER.

De heeren en dames worden verzocht attentie te geven, op de verdere explicatie van de Edel Mogende Heeren, leden der Eerste Kamer.

EEN DER AANSCHOUWERS.

De Eerste Kamer begint ons mooi te vervelen.

DE UITLEGGER.

Dat wil ik wel gelooven; de Eerste Kamer hangt de meesten reeds de keel uit, maar dat zijn domkoppen, die niet weten van hoe'n groot belang zij is en hoe gewigtig de werkzaamheden der heeren leden zijn. Laten wij hier dan om te beginnen den heer A. W. baron VAN BRIENEN *van de Groote Lindt*, een man die heel veel geld bezit, en van wien men als eene bijzonderheid kan melden, dat hij te Amsterdam in een groot huis zonder stoep woont.

EEN DER AANSCHOUWERS.

En hoe is hij aan zoo veel *geld gekomen*?

DE UITLEGGER.

Dat raakje niet, of heb je dan nooit in de komedie *de Bloedzuigers of de Minnehandel in de Apotheek* zien speulen, zoo ja, dan had je deze twee regels uit dat stukje moeten onthouden:

Men moet nooit aan een ryke vragen,
Hoe hy zoo ryk geworden is!

Naast dezen voornamen heer zit de baron DE LIEDEL DE WEL, wiens naam jelui misschien nog nooit hebt hooren noemen; dan volgt mijnheer PIEPERS, die maar eenvoudig mijnheer is, en dan heb je mr. PIET BRUGMANS, die praten kan als BRUGMANS. Die oude deftige heer, welke daar zoo statig en overeenkomstig zijnen rang en waardigheid heeft plaats genomen, is mr. MAURITS CORNELIS VAN HALL, de vader van onzen grooten redder FLORIS VAN HALL. Het vaderland heeft aan dezen man de grootste verpligting, want zonder hem ware immers nimmer de groote minister geboren, die de aarde ooit gedragen heeft, en geen wonder, dat de groote vader van zulk eenen grooten zoon, eene plaats in de Eerste Kamer bekleed. Niet alleen als staatsman is mr. VAN HALL groot, maar ook als dichter heeft hij in zijne echt vaderlands- en koningslievende gedichten, van zijne verdiensten blijken gegeven; want algemeen bekend is het, dat de familie van VAN HALL, steeds de warmste liefde en innigste toegenegenheid jegens het *Huis van Oranje* heeft toegedragen. Ook houdt men hem voor den dichter van zeker nameloos gedicht, waarin van *schuddende grafgeschriften*, en *ontaarden* die hier *nooit weêr mogen komen*, gesproken wordt; hoewel de waarheid hiervan nog niet bewezen is. Hij draagt alle oppositiebladen eene regtmatige afkeer toe, zoo zeer, dat hij zelfs zijne dienstboden ten strengste, en op straffe van weggejaagd te zullen worden, verbiedt ze te lezen, vooral *de Hydra*. Ten einde de explicatie niet al te lang te doen duren, zullen wij niets zeggen van den baron HUYSSEN VAN KATTENDYKE, mr. J. G. VAN NES, jhr. mr. VAN RAPPARD, jhr. mr. JUNIUS VAN HEMERT; mr. HINLOPEN, mr. VAN WEELDEREN, baron RENGERS, VAN DER HOEVEN, evenmin als van den baron SCHIMMELPENNINK VAN DER OYE TOT DE BEIDE POLLEN, als of een POL niet reeds genoeg was, en hiermede neemt de explicatie van de Edelmogende heeren, leden van de Eerste Kamer een einde.

(*Vervolg hierna.*)

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. November. Sedert den 23. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Fenelon, S. Barkentien, Rio-Janeiro, koffij; Heinrich, F. Ruhman, Leith, graan; Maria Engelina, C. L. Velt, zaai- en lijnzaad, Antony, G Roskam, lijnzaad, beide Riga; Maria Key, J. van Coolput, Rio-Janeiro, koffij; Alert, R. Johnson, Londen, suiker. Charlotte Christiana, R. F. Print, Odensee, erwten; Levant, H. Meijer, Marseille, stukgoed.

Herkules, G. J. Lammers, Riga, lijnzaad; Einigkeit, A. Abrams, Gohtenburg, hout.

Voor Brussel bestemd:

Plutus, B. H. Kramer, Riga, hout.

Voor Vlissingen bestemd:

Caroline, W. Bowbeijs, Burnham, Oesters.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

25 November 1847.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
O. Z. Tarwe (1846) .	f 11.50	Z. Gr. Erwten . .	f 10.50
N. dito dito . . .	- 10.00	W. Witte dito . .	- .
O. W. Tarwe (1846).	- .	Z. Paardenboonen .	- 5.90
Nieuwe W. dito . .	- 10.25	W. Koolzaad . . .	- 11.50
N. Z. Rogge	- 7.50	Zomer dito . . .	- .
Vreemde dito	- .	Gort No. 3 . . .	- 18.00
Winter garst	- 5.60	« « 2 . . .	- 16.00
Zomergarst	- 5.35	« « 1 . . .	- 15.00
Haver	- .	Raapolie . .	f 41.50 p. v.
Boekweit	- 8.75	Patentolie . .	- 39.50 -
W. Witteboonen . .	- 11.00	Lijnolie . . .	- -
Dito Bruineboonen .	- 10.00	Lijnkoeken f .	de 104 st.
W. Paardenboonen .	- 6.00	Raapkoeken « 85.00	- 1040 -
W. Gr. Erwten . . .	- 11 00		

—

« Het heeft er schotsch toegegaan." In de tweede noot op bl. 195, des eersten deels van Professor Bosscha's werk: Nederlandsch heldendaden te land, leest men: « De Duitschers hebben zich altijd onderscheiden door hunne gedurige muiterijen, de Schotten door eene groote hardnekkigheid in het vechten. Daarom zeiden onze ouden, wanneer twee partijen zich hevig tegen elkander hadden doen gelden: het heeft er schotsch toegegaan." Dit zegt hij, sprekende van het tijdperk 1570 - 80. Dus is dit spreekwoord reeds een 260 jaar oud. Enkele malen kan men het ook heden gebruiken, ofschoon er andere spreuken voor in de plaats traden, als: « dat was raak; dat ging er heet van de rooster," enz.

Echter heeft het er in onze dagen wel eens schotsch toegegaan: Op de citadel; in de Tweede Kamer, toen de fiere van Dam (dat is er een die met prins Willem over de Maas geweest is), toen de fiere van Dam, zeggen wij, een der bewindslieden de volle laag gaf; toen Luzac hem in den baard voer (5); toen dezelfde van Dam, en velen met hem, zich over 't placet lieten hooren. Overigens moeten wij zeggen dat onze Belgische naburen zich de uitvoering van het spreekwoord hebben toegeëigend, want als men iemand voor eene volle vertegenwoordiging toeduwt: « Loop naar den duivel!" dan gaat het er schotsch toe.

—

(5) Ofschoon dit toch geen bl....m geholpen heeft; doch dat kan Luzac niet helpen; hij is misschien niet ingedrongen in de wijsbegeerte van het regt.

« Het ziet er spaansch uit." Te Mechelen, Zutphen en Naarden, in de jaren 1570, zag het er zoo uit; en hoe ziet het er in Nederland anno 1830-47 uit?

I. Een groot deel van het koningrijk werd afgescheurd.

II. Eene rentelast, zwaar als de Etna, drukt ons.

III. Dagelijksche offers doen de belastingen stijgen tot eene duizelende hoogte.

IV. De vernietiging der middelstanden en het aanzijn van rijken en armen nadert met reuzenschreden.

V. Honderden verlaten het vaderland om in de gewesten van Noord-Amerika eene betere toekomst af te wachten.

VI. Het brood der armen, de aardappel, ontbreekt en de honger nadert; wat wordt er tegen gedaan?

VII. Ziekten, pestaardig en boos, bezoeken vele deelen des lands; dit kunnen geene menschen helpen, zal men zeggen, doch de armoede verzwaart dezelve en verfijnt de snoeren van hunne geeselzweep.

VIII. De vreemdeling telt ons niet; Turin en Lebaan kunnen het immers getuigen?

IX. In vergelijking met vroegere dagen, bezitten wij geene vloot ter beveiliging des handels en om ontzag in te boezemen aan den vreemdeling.

X. De regtbanken staan nimmer ledig en de meeste misdaden zijn helaas de wrange vruchten des tijds welken wij beleven; en eindelijk.

XI. Onder dat alles sluipt het Jesuitimus om als een brieschende leeuw, zoekende (onder roomsch en onroomsch) wie hij zoude mogen verslinden.

Volk van Nederland, het gaat er spaansch toe!

—

« Van Alkmaar begint de victorie." De dato 8 October 1573. Wanneer men aan dit woord gedachtig ware in onze dagen, Noord-Holland, wij twijfelen niet of 't zou er anders toegaan. Noord-Holland, weleer de eerste, wat weet men thans van u en wat zegt men thans van u? Dagbladen en tijdschriften vermelden uwen dagelijkschen vooruitgang. Begint van daar nog de victorie? Schim van van Rechteren, van Dam, nog in het boekelken der levenden opgeteekend, met u begint de victorie; dat begin is naauw zigtbaar, doch uwe medestanders zullen zich vermeerderen; indien dit niet alzoo ware, dan nog zoude men zeggen: « Gij leefdet voor de victorie!....

—

« Dat zijn mannen van Oranje!" (4) Wie? Welke? Ah, ja! lezers, dat woord, die spreuk is naauwelijks meer goed; bijna dient er geschreven te worden: « dat waren mannen van Oranje," en dan kan men beginnen te lezen van 1672 tot .... 1847? Wij plaatsen hier een vraagteeken om aan te duiden of er heden nog mannen van Oranje zijn. (Vervolg hierna.)

(4) Dat zijn de lieden welke het huis van Oranje zijn toegedaan.

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.